

BULETIN INFORMATIV

pentru

LEGIONARI

Anul II, Nr.11

Bergham — Bavaria

Iulie,
August,
Septembrie 1980

..." Neamul nostru n'a trăit prin milioanele de robi cari și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii, cari în fața jugului străin nu s'au supus, ci și-au pus flinta în spate și s'au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin "majoritățile" lașe și "cuminți". Ei înving sau mor; indiferent. Pentru că atunci când mor, neamul trăiește întreg din moartea lor și se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca niște chipuri de aur care, fiind pe înălțimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari și cât de numeroase, se așterne întunericul uitării și al morții. Aparține istoriei naționale, nu acela care va trăi sau va învinge - cu sacrificarea liniei vieții neamului - ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menține pe această linie "....."

Corneliu Zelea Codreanu

" Pentru Legionari "

pg. 78

Legionarism și Creștinism .

Faptul că legionarii lui Codreanu erau în covârșitoarea lor majoritate creștini practicanți - oameni care se mărturiseau și se împărtășeau - faptul că nici o lucrare de seamă a Legiunii nu se începea fără binecuvântarea preoților, faptul că la mesele comune ale legionarilor se spunea rugăciunea și acolo unde era, preotul da binecuvântarea, a născut confuzii chiar în unele cercuri clericale . Mișcarea lui Codreanu însă nu căuta să se substituie bisericii românești creștine. Asupra acestui adevăr Corneliu Codreanu a ținut să spulbere, dintru început, orice echivoc. El vorbește în termeni limpezi despre " linia " bisericii și linia Mișcării Legionare . " Linia istorică " - scrie Căpitanul - este una : aceea, pe care o trăim noi . Căci noi trăim în veac. Linia Bisericii este cu mult deasupra noastră. Către ea tindem, dar nu realizăm decât puțin. Pentru că trăim sub condamnarea și sub piatra de moară a păcatelor noastre, a lumii, și a moș-strămoșilor noștri . Recunoaștem că suntem păcătoși : aceasta este atitudinea legionară față de Biserică " Din scrisoarea - răspuns unui preot-profesor (Circ.pg109) .

Intr'adevăr , între viața în Cristos și viața legionară, nu poate exista confuzie. Este vorba aci de două planuri deosebite . Omul care poate spune despre sine : mihi enim vivere Christus et mori lucrum (Filipeni,I,21) , se mișcă pe alt plan decât omul legionar. Idealul omului creștin e sfințenia . Pe omul nou al Evangheliei nu-l poate clinti din mersul său nici nedreptatea, nici ofensa, nici amenințarea, nici exilul, nici moartea. Arhiereul Vasile al Cesareei Capadeciei (+379) , amenințat de Modestus, prefectul împăratului arian Valens cu confiscarea, cu exilul, chinuirea și moartea, l-a întrebat, senin, pe atotputintele Modestus : Asta este tot ce-mi puteți face ? Alt ceva mai rău nu ai ? Confiscarea averii ? Dar în afară de aceste haine vechi de pe mine și de câteva cărți nu posed nimic . Exilul ? Dar care e patria mea ? Eu mă simt bine oriunde pe acest pământ, care nu e al meu, precum nici al tău, Chinurile ? Vrei să spui " prima lovire " , căci trupul acesta slăbit nu va putea suporta pe a doua . Iară despre partea morții, ea va însemna tocmai plinirea dorului meu de a fi împreună cu Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul meu Isus Cristos

Omul nou al Evangheliei nu mai cunoaște dificultăți din afară. Viața în Cristos depășește proporțiile naturii noastre; nesocotește drepturile și înfruntă energiile ei . Silit de un oricine să meargă cu el o milă de cale, omul Evangheliei va merge cu el două mile. De va vrea careva să se judece cu el spre a-i lua haina, el îi lasă nu numai haina, ci și mantaua, numai să fie pace . Il lovește cineva peste obrazul drept, el îi oferă spre lovire și obrazul stâng. Ucis fiind cu pietre, se roagă ca Dumnezeu să-i ierte pe ucigași. Acesta e omul Evangheliei. Intre omul acesta și omul legionar, e deosebire .

Inființând Legiunea lui, Corneliu Codreanu nu s'a gândit să pună bazele vreunui ordin nou călugăresc. Nici mântuirea individuală a legionarilor nu era mobilul lui. Nici nu avea pentru aceasta mijloacele sfințitoare. Pe acestea le are numai biserica. Setea adâncă a sufletului singură biserica o poate potoli. Asupra acestui lucru doctrina și practica legionară nu lasă loc îndoielii. Când Corneliu Codreanu spune că " linia Bisericii " stă la uriașă înălțime față de " linia Legiunii " , la această putere supranatura-

lă a ei se gândea. Corneliu Codreanu nu avea intenția să facă din legionari sfinți. El voia altceva : voia să pregătească din suflete tari și din brațe vâjnoase o Românie sănătoasă, puternică și temătoare de Dumnezeu . Cu Românii din vremea lui, el nu era mulțumit . El deschidea o școală spirituală, un organ de educație cetățenească. Elevii lui erau, în marea lor majoritate, creștini practicanți. Se spovedeau și se împărtășeau. Aflându-se în serviciul nației, punând preț pe omenească onoare, ca virtute de sine stătătoare, fiind oricând gata să moară în slujba patriei, legionarul nu era în situația de a da tiranilor răspunsul pe care Sfântul Vasile cel Mare îl dăduse prefectului arian Modestus. Ţelul școlii lui Codreanu nu era sfințenia. Ci omenia românească . Omenia nu e sfințenie . Omul de omenie nu se lasă palmuit. Legionarului nu-i era indiferentă nedreptatea omenească. El nu poate sta cu brațele încuciușate când vede jefuindu-se averea țării. Organizarea de rezistențe active, necesare și îndreptățite, nu e lucrul Bisericii. Ci al conducătorilor - legali sau ilegali - ai mulțimilor

Activitatea școlii lui Codreanu, însemnând o însănătoșire a sufletului tineretului, era totodată un ajutor imens dat Bisericii . Omenia și eroismul nu erau sfințenie ; dar constituiau climatul cel mai prielnic pentru pasul ultim, pentru marele pas al desprinderii de patrie și rudenie. Faptul că bisericile erau pline de tinerete legionară este grăitor. E de mirare neînțelegerea întâlnită la înalta ierarhie a bisericii ortodoxe . Dar preoții de mir și călugării au simțit de unde le vine ajutorul . Și au îmbrățișat, cu riscuri, străduința lui Corneliu Codreanu .

Gheorghe Racoveanu

"Mișcarea Legionară și Biserica"

pg.28-29

Viitorul și amintirea

Adunarea Generală a Consiliului Legiunii și-a încheiat nu de mult timp lucrările. Despre atmosfera și problemele discutate se pot face desigur o mulțime de considerații. Nu asupra acestora aș dori să mă opresc în aceste rânduri, cu toată importanța avută, ci asupra unor lucruri cu totul fundamentale și anume asupra celor două principii care, în asemenea ocazii, pot colora în mod specific atât problemele puse în discuție cât și atmosfera în care's desbătute : - Un principiu eshatologic-vizionar, am putea spune , principiu în care toată atenția este îndreptată spre viitor, și un principiu istoric-memorial, principiu care atrage privirea spre evenimentele perindate din trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat. Primul principiu, în care viitorul este preponderent, aduce un suflu tineresc, viguros, plin de avânt, îndreaptă privirea spre ceva ce trebuie creiat undeva înainte, într'un timp ce urmează să vină. Acest principiu stă cu spatele la tot ce a fost, considerat ca o pagină demnă doar de un manual de istorie, sau cel mult ca o învățătură pentru prezent sau viitor. Celălalt principiu reprezintă o reîntoarcere, revenire la un trecut care nu-și poate afla odihna, este o întoarcere a spatelui unui viitor ce prin sine asaltează prezentul, o întoarcere și o dăruire totală unui trecut în expansiune, trecut posedat de o pornire desperată de dominare a zilei de azi și a celei de mâine. Doi poli mai antitetici nici

nu s'ar putea concepe : fiorul luptei, dorința cuceririi și făuririi paginii nescrise, care îi stă înaintea, se află față în față cu înclăștarea disperată a unui trecut dorit altfel, și care în consecință încearcă prin toate mijloacele a se reface, a reveni în actualitate ca și cum n'ar exista o lege a timpului ; mersul înainte și pasul înapoi, avântul și disperarea, alergarea spre lumina răsăritului și scufundarea în întunericul umbrelor trecute .

Care dintre aceste două principii trebuie să insufle viața Mișcării, care dintre ele trebuie să fie cârmaciul în lupta cu valurile deslănțuite ale lumii contemporane, acestea au fost întrebările care s'au pus Adunării .

O mișcare, fie aceasta o mișcare socială, politică, morală sau religioasă, nu poate fi îndreptată decât spre viitor. Dacă o mișcare și-ar pierde perspectiva viitorului i-ar dispărea și rațiunea ei de a fi . Un creștinism fără perspectiva eshatologică, fără viziunea unei împărății a lui Dumnezeu, ce urmează a lua ființă, nu s'ar putea închipui .

Trecutul, trăirea în amintire reprezintă corolarul bătrâneții, iar dacă nu, laboratorul de creație al scriitorilor, depozitul experimentului uman al filosofilor sau cutia cu jucării a visătorilor și copiilor, dar în nici un caz nervul activismului unei mișcări.

Căpitanul a privit înainte. El avea mereu în față țelul și a-nume țelul final al neamului, cum sună și titlul unui capitol din cartea " Pentru Legionari ". În raport cu acest țel își făurea el armele și conducea lupta . În legătură cu acest țel Căpitanul spunea : - " Țelul final nu este viața. Ci Învierea . Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Isus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această înviere... Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărății lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, " învierea din morți ", este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam " (Pentru Legionari, pg.425).

Cuvinte mai clare decât acestea, care să indice orientarea spre viitor a Mișcării, nu se pot spune . Viitorul este seva din care se adapă întreaga credință și gândire legionară. Viitorul dă amprenta și insuflă avântul Mișcării. Fără acest principiu fundamental Mișcarea s'ar schimonosi și anchiloza , ar ajunge în lada cu molii a istoriei .

Și totuși trecutul are și el un cuvânt de spus. Căci așa precum în ceea ce numim noi timp, viitorul crește din trecut, tot așa și perspectiva viitorului în credința legionară își are legăturile ei indestructibile cu trecutul. Acest trecut nu este însă trecutul amintire pur și simplu, nu este doar un trecut-depoziț de amintiri, ci este și trecutul-perenitate, trecutul constantelor eterne, trecutul adevărurilor continue. Așa precum Căpitanul concepea viitorul prin prisma adevărurilor creștinismului revelate odată într'un trecut îndepărtat, așa precum el judeca viitorul raportat la constanta permanentă apărută în zorii istoriei în conceptul de neam, tot așa Mișcarea va trebui să vadă viitorul raportat la acestea și în plus la constanta credinței legionare adusă la lumină de Căpitan .

Perspectiva Mișcării este deci viitorul înrădăcinat însă adânc în lumea mereu vie, mereu actuală a trecutului creștin, național și legionar . Nu trecutul-eveniment ci trecutul-adevăr acesta are valoare în perspectiva viitorului legionar .

Acest concept înalt a apărut cu claritate, s'a definit și s'a impus în cadrul Adunării Generale a Consiliului Legiunii dela Madrid din Iulie 1980. De aceea putem fi mândri și în acelaș timp fericiți că Mișcarea și-a fortificat în acele zile aripile ei de vultur care o vor purta și de acum înainte peste cele mai înalte piscuri, dar și peste cele mai întunecate prăpăstii, spre eterne biruinți .

Dr.A.A.Bidian

Renunțare la cetățenie...

Din presa germană (Süddeutsche Zeitung, din 5 Sept.1980) aflăm că Arhiepiscopul român Valerian Trifa, Conducătorul Episcopatului Creștin Ortodox Român din U.S.A. și Canada, a renunțat în ziua de 25 August 1980 la cetățenia americană și că - Statele Unite ale Americii i-ar fi luat apoi, oficial, acest drept care i se acordase în anul 1957 .

Hărțuit în fel și chip, nu-i de mirare că Înalt Prea Sfințitul Valerian s'a decis să facă acest pas în pragul bătrâneții, după aproape 24 de ani de cetățenie americană .

I s'a pus și i se pune în sarcină Arhiepiscopului român vina lipsită de adevăr, c'ar fi fost " criminal de război " în cel de al doilea război mondial..

Bine știut este că Dânsul, în timpul războiului purtat de Români contra Rusiei Sovietice (pentru că ne-a răpit Basarabia), n'a putut lua parte sub nici o formă la el . Din Martie 1941 a avut domiciliu forțat - din partea nemților - în satul Berkenbruck (Germania), iar în Decembrie 1942 a fost închis, mai întâi în lagărul de concentrare Buchenwald, apoi în lagărul dela Dachau. A cunoscut astfel îndeajuns vitregia regimului național-socialist german din acea vreme .

În tinerețe, ca student, a luptat alături de alții pentru în-sănătoșirea vieții politice din România, iar după război și-a îndeplinit și-și îndeplinește cu multă abnegație, pricepere și cinste misiunea de Conducător spiritual al Românilor Creștini Ortodoxi din U.S.A. și Canada . E în al 30-lea an de păstorire a lor . A dus și duce o viață sobră . Este iubit și respectat de cei din Eparhia Sa .

Regimul comunist ateu din România s'a sbătut mult, uzând de toate mijloacele, ca să pună mâna pe Episcopia din Amerca, cât și pe Biserica din Jean de Beauvais, Paris, cu intenția de a manevra politicește, prin Biserică, pe Românii creștini ortodoxi din lumea liberă . Sbirii din Tară au fost și sunt ajutați în această strădanie a lor de unii foști cetățeni români, azi cetățeni ai Statelor Unite .

Campania lor plină de calomnii și ură, prin gazete și radio, contra Arhiepiscopului Valerian n'a cunoscut nici o graniță. S'a mers așa de departe că se poate vorbi, în acest caz, de o tentativă de asasinat moral... Aceste metode le-am cunoscut cândva în România de ieri ...

Ca să intentezi proces de calomnie contra cuiva care te defăi-

mează în public trebuie să ai bani destui. Un asemenea proces , pe lângă că-i foarte costisitor, îți macină nervii și-ți răpește timp. Și de se întâmplă ca la cel, sau la cei care te calomniază banii și timpul să nu fie o problemă, atunci nu-ți rămâne altceva de făcut decât să aștepti ca Statul să se sesizeze de acuzele care ți se aduc, să te judece și să decidă .

Ce ar zice oare și cum s'ar simți celelalte neamuri din Statele Unite ale Americii, dacă Căpeteniile lor religioase ar fi improșcate cu noroi, pe nedrept, astfel ?...

Nu vrem să dăm lecție de comportament civic nimănui .

În U.S.A., pe lângă atâtea seminții, credem că au loc și pot să trăiască în pace și câteva sute de mii de Români cu Ierarhul Bisericii lor .

Faptul că Arhiepiscopul Valerian a fost pus în situația de a renunța la cetățenia americană nu poate fi motiv de bucurie pentru nimeni . El ar trebui să dea de gândit chiar și calomniatorilor Săi .

V. Apostolescu

Cei 70 de studenți dela Universitatea din Cernăuți condamnați pentru cântece legionare .
(Continuare din No.9) -

....Rostită sentința, în mod solemn, cu un total de 140 de ani de închisoare corecțională, procurorul și garda militară au plecat . " Urlă dușmanii în cărare " a izbucnit vijelios din piepturile noastre, atât de puternic acest cântec, încât tremurau geamurile sălii mari, cu paturi suprapuse, a fostului spital militar de ochi , unde eram ținuti atunci. Așa ne-am început noi prima zi de condamnați la doi ani închisoare . Cele două zeci de mii de lei amendă, dacă nu le puteam plăti, se transformau în alte șase luni de închisoare. Până să se facă aranjamentele oficiale la ce anume închisori să fim duși pentru executarea pedepsei, am mai stat un timp în acel loc .

Înainte de a pleca din Cernăuți ni s'a transmis, din afară, ordinul că trebuie să evadăm cu forța. Aceasta însemna că trebuia să ne năpustim asupra ostașilor, care erau cu mâinile pe trăgacile celor patru mitraliere Z.B., puse în bătaie în spre coloana noastră, când ne duceam la masă traversând o curte cu un mic parc. La întrebarea celor ce formam grupul de comandă, pentru ce scop se cere evadarea noastră ? Răspunsul a fost : " Să mai dăm o bombă senzațională " . Numai un agent provocator putea să dea astfel de ordin .

Iată responsabilitatea sau iresponsabilitatea celui ce purta răspunderea acestor acte . Să periclitizezi viața atâtor tineri, plini de elan, pentru ca să dai o bombă senzațională, cui ? publicului ? sau să-l speriem pe rege și pe Călinescu ? Noi ne-am împotrivit acestor acțiuni necugetate . Târziu, după ce am ieșit din închisoare am aflat că ordinul Căpitanului, în timpul acela era : " Cei liberi, șapte metri sub pământ . Continuați-vă studiile. Nici o provocare. Nici un răspuns la provocări " .

Era atât de copilăresc pregătită acea evadare încât aveai impresia că se joacă cu viețile noastre așa cum ne jucam noi când eram copii " de-a tâlharii cu Jandarmii " . Iată câteva detalii asupra celor ce se plănuise : Odată scăpați de sub arest s'ar fi

umplut străzile din jurul spitalului cu studenți fugind în beznă nopții. Toți cei scăpați, în marea lor majoritate, nu cunoșteau orașul, trebuiau să-și găsească un adăpost sau să părăsească, în timpul nopții, orașul. După trei zile dela evadare, fiecare trebuia să-și lase adresa într-o cutie care va fi legată de un copac în Grădina Publică, intrarea de lângă Reg. 8 Vânători. Faptul că noi eram urmăriți de poliția de sub ordinele lui Morozof, mă obligă să mă opresc dela ori și ce comentariu.

Pentru ca să se poată face evadarea noastră cei din afară trebuiau să întrerupă curentul electric, linia de înaltă tensiune care alimenta întreg orașul. Aceasta trebuia să se întâmple pe la orele șapte seara, când scoboram dela etaj pentru a fi duși la sala de mese să cinăm. Dacă luminile s'ar fi stins cu câteva minute înainte de a fi scoborât coloana noastră, desigur pe întuneric, nu ne-ar fi dus la masă. Luminile, însă, nu au fost stinse, curentul n'a fost întrerupt, nici noi n'am mai evadat. Numai degeaba îmbrăcasem pentru ora "H", toate hainele ce le aveam cu noi, ca astfel să putem rezista răcorii nopții de "răpciune".

Cel mai entuziasmat pentru evadare era Aurel Gherman, tipul motului neînduplecat, cel ce la proces a recitat din Eminescu: "Unde ești tu Tepeș, Doamne, ca punând mâna pe ei,..." În problema evadării noastre, însă, judeca lucrurile destul de pueril. A evadat singur de unde ne aflam atunci. Dela cei ce erau cu patul lângă al său am aflat că a intrat într'un hornoi care, pe coridorul mare avea o ușiță, prin care se putea intra în el, probabil că și hornarii intrau tot pe acea ușiță. Pe cablul para-tăznetului s'a coborât jos. Tot prin aceiași studenți, cu care combinase un fel de cîfru, am aflat că-i liber și în siguranță. Abia atunci am anunțat ofițerul cu garda. Multe cercetări s'au făcut - în hornoi, pe acoperișul clădirii, fără nici un rezultat. Aurel Gherman probabil că ajunsese deja în București. Plecase acolo împreună cu un student bucovinean, Octavian Balău, care studia ca și el dreptul. În București, au fost prinși de poliție împreună cu alții, torturați până au murit. Mamă lui Octavian Balău, văduvă, refugiată din Bucovina, își căuta prin București, în toamna anului 1940, singurul ei copil, întrebându-ne pe cei ce am stat închiși, dacă nu știm ceva despre Octavian. -

După condamnare și până să plecăm din Cernăuți ni s'a acordat ceva vizite. Familiile, mai cu seamă ale bucovinenilor, aduceau îmbrăcăminte groasă, păături de învelit, căci se apropia iarna. Circula printre noi s'vonul că vom fi duși, pentru executarea condamnării, în diferite închisori din Transilvania. S'vonul a devenit o realitate. Pe la jumătatea lui Noembrie am fost transportați cu autobuzele la gară și vârați în vagoane dubă. Dela spitalul de ochi am fost luați seara, după ce s'a lăsat întunericul. Trenul nostru special format din două vagoane dubă, două vagoane de clasă pline cu jandarmi, fiecare sub comanda unui căpitan și o locomotivă. La orele nouă seara trenul nostru s'a pus în mișcare, cu direcție necunoscută pentru noi. Prima oprire a fost la Adâncata și pe întregul parcurs, numai în gări de accelerat. În Adâncata a oprit chiar lângă peronul gării dându-ne astfel prilejul să manifestăm puternic - cântece legionare și câte o mică cuvântare în care explicam ascultătorilor cine sunt cei de după gratiile dese ale vagoanelor dubă. Acesta a fost motivul pentru care nu mai călătoream ziua, iar când opream în vreo gară mai mare, ne oprea pe o linie secundară.

A doua zi am fost opriți pe o linie moartă în gara Ghimeș Palanca, deci în secuime, ziua toată. Cunoșteam gara aceasta de când

cu Congresul studentesc dela Târgul Mureș, 1936, când trenul care ducea studenții dela Cernăuți și Iași, fusese oprit în acea gară câteva ore, până am plecat cu forța, iar dela Lunca Bradului am luat, în acel tren, pe studenții dela București .

Cândva în noapte, în gara Războieni, trenul nostru a fost despărțit. Un vagon dubă însoțit de un vagon cu jandarmi și o locomotivă s'au dus spre Alba Iulia și apoi spre Deva . În închisorile acestor orașe aveau să-și execute pedeapsa circa jumătate din cei 70 de studenți condamnați .

În dimineața următoare am ajuns în gara orașului Zalău, capitală de județ . O parte dintre cei ce erau cu noi în dubă, au fost dați jos și duși la închisoare . Rămăsesem numai 22 . Aurel Gherman, dacă n'ar fi evadat, trebuia să fie în lotul nostru . Am petrecut încă o zi în dubă, undeva pe o linie moartă, într'o gară necunoscută nouă . A doua zi seara ne-am continuat drumul . Trecând de Valea lui Mihai, gară de încrucișare spre Oradea Mare, ne-am dat seama că vom fi duși la Satu Mare sau Sighet . A treia zi am stat în dubă până ce s'a înserat . În Satu Mare ne-a așteptat comandantul legiunii de jandarmi cu mai mulți plutonieri . Tot la doi dintre noi un plutonier . Ne-au dus legați cu un lanț cu care se legau vitele cornute la iesle .

Cu aceste lanțuri eram legați de mâini și duși cum sunt duși câinii de sgară . Dela gară la închisoare am fost transportați cu un autobuz , tot la doi dintre noi un plutonier, unul mai speriat de cât celălalt .

Când cu masacrul ordonat de regele asasin, în 21-22 Septembrie 1939, au fost luați dintre noi, executați lângă un sat apropiat și expuși cu placă de trădători la cap, așa cum s'a făcut în mai toate județele țării : Spiridon Jitaru din lotul cernăuțenilor și Victor Bozântan, fratele decemvirului Iosef . Ii purtăm în sufletele noastre, cinstindu-le memoria alături de sutele de martiri legionari, pretutindeni, peste toate meridianele unde Dumnezeu ne-a împins pașii .

Unul din cei 70 de studenți cernăuțeni .

" Tempora mutantur " .

Intr'o expunere critică sub acest titlu, în " Vatra ", acum câțiva ani, prezentând unele aspecte din lupta naționalistă a tineretului român dintre cele două războaie mondiale, mă amăram de rezultatul tragic al jertfelor și suferințelor acelei generații, mă intrigam de cedările permanente ale VESTULUI față de USSR și terminam în concluzie : - " Comunismul trebuie combătut zi de zi, dar nu legați la ochi și tăgăduind realitatea și nici în naiva închipuire că i-am putea astfel scoate din ghiară vreo victimă. Dar în speranța că odată se va prăbuși în sineși, ori că va suferi o transformare a la DUBCEK, să păstrăm ce ne-a mai rămas ; nemai alergând după Ruși, nemai făcându-le zilnic reclamă pe toate căile tehnice și culturale, dând dreptate popoarelor sudamericane, înainte de a și-o lua ele cu forța, păstrând democrația democrația, forma de stat cu cele mai mici neajunsuri " .

Strigăte în deșert, actualizate prin recentul strigăt de alarmă din " BULETINUL INFORMATIV pentru LEGIONARI " : - " Cine urmează la rând ? " , întrebare care ne cere să ne dăm osteneala a cerceta

cauzele și a da în vileag pe adevărații vinovați. Să se arate cu degetul și să fie chemați din EVUL MEDIU mizerabilii exponenți ai unelor democrații de ale noastre care, punându-se mereu de-a curmezișul vremurilor, își scot din fire poporul, promovează astfel comunismul și fac de ocară lumea liberă. În felul acesta vom ști dinainte "cine urmează la rând" și lumea vestică va trebui să învețe să pună mâna pe găleată când vede fumul, nu când arde casa ...

Nici un om sănătos la minte nu dorește și nu îndeamnă la război, dar a fost un timp când s'ar fi putut stăvili obrăznicia încălcătorului de contracte fără pericol de război. Lumea liberă avea superioritatea armelor și provocatorul, în flagrant delict, nu putea conta pe opinia publică mondială, dece tancurile OTAN-ului nu și-au croit drum spre Berlin, ca să spargă blocada lui Stalin ?

DECE ?

Pentru că ne lipsea autoritatea morală ! Pentru că se schimbaseră ceva în lume !

- Germanii se săturaseră de război !

- Gandi, Ben Bela și Kasavubu se săturaseră de Englezi, Francezi și Belgieni !...

- Țăranii pâlmași, se săturaseră de moșieri !

- Muncitorul aflase că și el este tot atât de important ca și patronul !

- Soldatul nu mai voia să fie înjurat și bătut de ofițerul cu drept de ordonanță și americanul s'ar fi întrebat de bună seamă : - "Au avut dreptate cei care-mi spuneau că Stalin e om de treabă, și-au împărțit cu el Europa, ori au dreptate cei care mă trimit să apăr pe Berlinezi, pe Coreeni, ori pe Vietnamezi de comuniști ?"

Si cum putea fi altfel, la atâta îndărătnicie a Vestului, decât că acum se flutură lozinca, că tot binele adus omenirii după al doilea război mondial se datorește comunismului. Si, într-o oarecare măsură nu se poate tăgădui că fără teama de comunism multe stări de lucruri ar fi rămas strâmbe cum erau și, ce e al lui, e al lui, ca sperietoare e bun comunismul !

Sunt multe de reparat și în țările cu conducere pluralistă, ba pe alocurea enorm de mult, dar nu cred că un sărac din părțile acestea ar fi gata să schimbe sărăcia lui cu a celui de dincolo de "cortina de fier" și - totuși comunismul continuă să prindă teren și să ademenească, DECE ?

Cu dreptul cel mai firesc al semănătorului, care se îngrijește de fertilitatea terenului, au fost plivite aproape 10.000 de vieți în KATYN (de zecile de milioane de Ruși nu mai vorbim) - și fără nici un prejudiciu Mai Marii alianței s'au așezat la masă cu "desțelinătorul" și i-au dat teren de cultivat cât a vrut, DECE ?

Au prins rădăcini "katynii" și s'au întins dela Nistru și Dunăre până la Elba și otrava fructului lor stâlcește și azi suflete și siluește înțelepciuni omenești. În pofida tuturor demascărilor și a nenumăratelor lor victime, comunismul n'are încă stavilă...

Ce suflu ocult pornește din el, de neutralizează și proteste adversarul ? În numele cărei autorități morale pune el stăpânire pe puterea de muncă, pe voința, pe gândul și sentimentele omului, despersonificându-l și punându-l sub curatelă ?

Răspunsul trebuie căutat și în greșelile noastre.

Imperativele timpurilor au fost manipulate, și cum răul cu rău se scoate, cnutul trece doar dintr-o mână în alta.

Cine știe cât ar mai fi durat despotismul țarist !

Cine nu știe ce suflet sterp-minte scriștă nu domnea în Cuba,

înaintea lui Castro ?

Câți nu plâng și azi după imperii și colonii pierdute și cât feudalism și azi, lângă atâta mizerie în lume ?

Si noi, Noi stam și ne uitam la proprietarul republicii Nicaragua cum își asuprea serbii, am susținut necondiționat pe Bhuto, ori susținem pe Mobuto și ne intrigăm când apare undeva un el Ghadafi .

Încă nu e prea târziu că, dacă comunismul pretinde și se laudă că luptă pentru drepturile omului, el nu îl poate da . Comunismul are manipulările lui, la care nu poate renunța fără să-și pună în joc existența .

Pluralismul poate, pentru că numindu-se așa, știe și admite că nici un prieten de gândire nu este în posesia adevărului absolut și nici un adversar nu face totul pe dos .

Libertatea fără dreptate socială este o înșelătorie!

Dreptatea socială fără libertate este minciună !

Democratul pluralist dela conducerea statului trebuie să împăce una cu alta, ori să plece !

Dar pentru libertatea a 9 popoare din răsăritul Europei nu se face mai nimic... Au fost manipulate, după cel de al doilea război mondial, de Mai Marii zilei de atunci, care au cutezat să dispună de soarta a 90 de milioane de suflete omenesti, ca și cum ar fi dispus de contul lor bancar . O semnătură și viramentul a fost efectuat .

Iată-ne acum în vârtoarea intuită de Corneliu Codreanu la vârsta de 19 ani !

Cum a întâmpinat el pe comuniști, știm bine !

Lumea vestică le-a ieșit înainte, ori de câte ori se aflau la strâmtoare, cu un " carnet de cecuri " fără să ajungă la vreun rezultat bun cu " DAVAI ! "

Acum se roagă de Breșnev să înceteze înarmarea ! Și bolșevicul iar cere și iar pune condiții.... că se simte tare !

Barbu Fântânașu

George Gudi +

În ziua de 5 Iulie a.cr., s'a stins din viață, într'un spital din München, la vârsta de 67 de ani, camaradul nostru, avocat George Gudi, frate Armân din Pind .

Ca să scape de samavolnicia autorităților grecești vine cu părinții săi în România, unde îi este dat mai târziu, să cunoască din plin - pentru credința în Căpitan și Legiune, prigoana deslănțuită de Carol al II-lea și satrapii lui contra legionarilor .

La parte activă la lovitura dela 3 Septembrie 1940 contra acestui rege călău și este rănit în luptele dela Constanța .

După lovitura de stat a Generalului Antonescu din 21-23 Ianuarie 1941 își ia drumul exilului cu un grup de camarazi ; ajungând cu toți în Germania li se stabilește domiciliu forțat în lagărul de muncitori străini dela Marien-Ehe, Rostock. Lucrează acolo ca muncitor, la firma de avioane Heinkel .

La sfârșitul anului 1942 este închis cu alți legionari în lagărul de concentrare Buchenwald și eliberat în August 1944, imediat după capitularea României .

După război a locuit o vreme în Immenstadt, iar de acolo s'a

stabilit în München unde, pentru a-și câștiga existența, a luat în arendă restaurantul " Elefanten Garten " din Augustenstrasse . Ghiță Gudi a făcut parte aproape neîntrerupt din Comitetul de conducere al Asociației Românilor din exil, din sudul Germaniei și a luat parte la sbuciumul și manifestările Românilor pribegi din Capitala Bavariei .

Prin moartea lui, Românimea din München și jur pierde un neprețuit sprijinitor, iar Legiunea un bun și neînfricat camarad .

Slujba înmormântării, oficiată de Părintele Protopop D.Em.Popa și Monseniorul Bârlea, a avut loc în cimitirul " Perlacher Forst " în după amiaza zilei de 9 Iulie a.cr. -

A fost condus la locul de veci de un mare număr de prieteni și camarazi . Dl.Dr.George Tase, Președintele Asociației, a evocat trecutul și meritele celui dus dintre noi .

Cu " Plânge printre ramuri luna ", camarazii lui i-au dat ultimul salut .

Dumnezeu să-l odihnească în pace !

x

Dr.med.Lucia Trandafir +

La începutul lunii Iulie anul acesta, a decedat după o grea suferință Cdta.aj.leg., Dr.med.Lucia Trandafir, sora Decemvirului Ion Trandafir și logodnica lui Victor Dragomirescu, ars de viu în crematoriul din București în anul 1939, de agenții lui Gavrilă Marinescu .

A activat în Tară cu mult zel în cadrul " Cetățuilor " de fete, de sub conducerea Nicoletei Nicolescu . Pentru serviciile aduse Mișcării Legionare i s'a acordat de Căpitan gradul de Cdta.aj.leg.-

În timpul prigoanei Generalului Ion Antonescu contra legionarilor părăsește Țara, ajunge la Berlin și își termină studiile la facultatea de medicină umană de acolo .

După război se stabilește în U.S.A. - Trece cu succes examenele cerute medicilor imigrați în această țară pentru a putea practica profesiunea de medic și reușește să-și deschidă cabinet medical în Lakewood. Este stimată de colegi, căutată și iubită de suferinzi .

În urma unei hemoragii cerebrale, pe care a avut-o acum câțiva ani, rămâne cu o paralizie a unei părți din corp . Nu se lasă învinsă de acest greu necaz, ci-și vede mai departe de bolnavi .

Ca atâția mulți dintre noi ,și-a găsit locul de odihnă veșnică în pământ străin, departe de Țara noastră dragă.

A fost înmormântată în cimitirul dela " Vatra " în ziua de 7 Iulie a.cr.- Slujba înmormântării a fost oficiată de Părintele Anchidim Ușeriu .

Să-i fie țărâna ușoară !

x

x

" Independență " socialistă

Ca în fiecare an, Nicolae Ceaușescu a fost chemat și în vara asta de șeful său , Breșnev, la raport- în Krim .

În comunicatul care l-au dat presei, pentru naivii din lumea liberă, au fost amândoi pentru neamestecul altora în treburile lor interne .

Stim că în treburile rusești n'are voie să se amestece nimeni .
Nu acelaș lucru se poate spune și despre treburile reserșiștilor ..
Rusia Sovietică și-a rezervat dreptul de a interveni oricând
în chestiunile interne ale sateliștilor ei, pentrucă...i-a " eli-
berat " .-

x

Cel mai crunt regim stalinist...

Cu ocazia vizitei făcute în luna Iulie, a.cr., de Nicolae Ceaușescu Președintelui Statului francez, Giscard d'Estaing, ziarele franceze, dar mai cu seamă " Figaro ", i-au adus " osanalele " cuvenite . Intre multe altele, au ținut ca lumea din Franța să știe că cel mai crunt regim stalinist din spatele " cortinei de fier " este cel instaurat în România de oaspetele lor, Nicolae Ceaușescu .

Așa e !

x

x

N.Frunză

Conferința pentru Securitate și Cooperare, va avea loc la Madrid în luna Noembrie .

Biroul Executiv Central al Consiliului Național Român din Exil își propune să facă cunoscut cu această ocazie, reprezentanșilor țărilor semnatare, punctul de vedere românesc în problemele cari vor fi la ordinea de zi . În acest scop se apelează la sprijinul tuturor Românilor din exil să participe la modul de manifestare conceput să aibă loc, în afara oricăror disensiuni între ei .

Parlamentul european, printr'o comisie a lui, a ținut o audiere de două zile, pentru a îndruma pe membrii Comunității europene și a fixa poziția dorită pe care s'o aibă ei, la Madrid .

Intrebarea centrală la care se cerea să i se dea răspuns era - dialog sau confruntare cu Rusia Sovietică .

Cunoscutul " disident " rus, Wladimir Bukowski, a propus cu această ocazie să se condiționeze menținerea Convenției dela Helsinki, de aplicarea prevederilor statuate în ea .

În caz contrar el propune o nouă conferință mondială în care să se pună din nou în discuție trasarea granițelor între statele europene. La ora actuală, spune el, Uniunea Sovietică culege numai fructele acestei convenții - tehnologie, credite, status quo - fără nici o îndatorire față de celelalte părți .

V.P.

x

x

x

Au apărut, în limba italiană, Circulările și Manifestele Căpitănelui - " Circolari e Manifesti " - cu o prefață de Ion Mării și Claudio Mutti .

x

x

x

x

De doriți să apară regulat acest " Buletin " susțineți-l fie cu banul , ori cu scrisul .

Contribuția bănească să se trimită pe adresa :

Dl.Mircea Orendovici - ML, Konto Nr. 2878057 / 01 , Dresdener-Bank, Schloss Str. - 6780 Pirmasens, Germania Federală .

Nu , la Konto Nr.287 057 / 01 , cum vi s'a comunicat ! .